

JOHANNA LUMME
VIIDAKON
VÄKI

JÄ MYRSKYN MERKIT

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Viidakkohuvilaan oli hankittu televisio. Viidakon väki odotti malttamattomana, että Roope Repolainen saisi sen toimimaan.

KAKAA-
KOKOO!

Kornelius-kirahvi
oli käynyt ostamassa
kirpputorilta sohvan,
johon he mahtuisivat
kaikki katsomaan
televisiota yhdessä.

HUH, ONPA
TUULISTA!

– Hohoi! Joko televisio toimii? Kornelius uteli ahtautuessaan ovesta sisään.

– Mitä kaikkea televisiosta sitten näkyy? krokokolmoset kyselivät ihmeissään. He eivät olleet koskaan ennen nähneet televisiota.

– Sieltä näkyy kaikki! Totuuksia, tarpeellisuuksia, tekaistuja juttuja, taikka tarinoita maailman toiselta laidalta, Kissa Leibovitz kertoi.

MRAU!

ROOPE RATKOO!

ROOPE RATKOO!

KAMALASTI MUOVIROSKAA TULEE PAKETISSA, KUN OSTAA JOTAIN UUTTA.

– Minä odotan uutisia saadakseni tietää, mitä Tuulenpään kaupungissa on meneillään, Kanaemo innostui.

– Kai sinä saat Roope asennettua television tänään? Sinähän ymmärrät niin hyvin kaikkia teknisiä laitteita, Raita-seepra intoili.

– Roope kyllä hoitaa homman! Hän on näppärä keksijä, Kanaemo hymisi luottavaisena.

– Juu, kyllähän tämä yhdessä tassun käännteessä on asennettu... Kunhan annat minun keskittyä, Roope mumisi ja räpelsi keskittyneesti johtojen parissa.

ROOPE RATKOO!

500-500!

NAKKI